

Hittir engin ókunn mið
 Út' um síðsta rokið
 Sem ei hefir setið við—
 Svo er því bezta lokið.

Hugur þinn og hjarta-þrá
 Hlakkar yfir sogin
 Þegar herkinn hallast á
 Hinztu árar-togin.

„Alt sem ég hef græðt og gert
 Gleymt er upp' á landi—
 Nú er ekkert uppboðs vert
 Eftir í þessu strandi.“



IV.

Ferða-hugur er þér úr
 Orðinn heima-feginn
 Segist ekki' í útúr-dúr
 Ætla hinumegin.

Til, í gletni, gatzt að nú
 Gerist vant að hyggja:
 Hvort í feigðar-fjöru þú
 Fáir kyr að liggja.

Eitt er tákn sem telur þú
 Til sem bera kynni:
 Afturgöngu í anda-trú
 Eftirhermu þinni.

Sagðir: „ef það undrar þig
 Eða finst það skrúfið,
 Þjóddu „andstygð“ ögn í mig
 —Ekki nema lítið“.